SPORTUL magazin

Piesă de muzeu

O CRONICĂ DE FOTBAL DIN ANUL 1912

Atunci ca şi acum, acum ca şi atunci!

Avem în faţă un exemplar din revista „SPORTUL PENTRU TOŢI" — dominată de material hipic, cu menţiunea că „revista sportivă apare în fiecare zi de curse şi o dată pe lună", din care reproducem, pentru fotbaliştii noştri de azi şi pentru cei cu mult mai mulţi care le urmăresc activitatea — alcătuind marea familie a balonului rotund — următoarea cronică a unuia dintre primele meciuri din cel dintîi val al fotbalului bucureştean:

„Duminică 26 august (anul 1912, n.n.) a avut loc pe platoul aşa-zis de la „Nuci", de pe cîmpul „Pleşoianu", de la ora 8 jumătate la 11 jumătate, un meci de fotbal între echipele „UNION" şi cea a cercului „VICTORIA". Rezultatul a fost 3-2, echipa clubului UNION cîştigînd pariul.

Echipa cercului UNION a învins, ce e drept, graţie domnilor Titi Burmaz, Del Negro, C. Tănăsescu, C. Therman Aurel, precum şi îmbrînciturilor practicate de un domn Ionel, pronume necunoscut, care spune că mai e membru şi în societatea OLYMPIA. Nu cred că scopul fotbalului este atît de josnic, de a trînti, sau mai bine-zis de a scoate din luptă pe unul cîte unul din jucători, rămînînd victorioasă echipa care mai are din fericire, poate, un membru pe teren. Las la buna apreciere a iubitorilor de sport dacă se poate profana astfel un sport care tinde a se localiza la noi în ţară. Totuşi, trebuie menţionat că deşi cercul VICTORIA nu e înfiinţat decît din luna iulie, are o echipă în care se găsesc elemente de reală valoare ca: Ionescu Nicolae, Bădulescu Constantin, Ionescu T. Alexandru, Gherman N. şi Bădulescu M, care au opus o frumoasă rezistenţă celeilalte echipe".

V. F.

Duminicile unui nesportiv

„U"

Am fost şi eu, mai demult, deşi nesportiv, un însufleţit suporter al echipei U, adică Universitatea din Cluj. Purtam pe vremea aceea şepcile roşii ale studenţilor Almei Mater din frumosul oraş cu grădini şi clădiri baroce de sub dealurile Feleacului. Era chiar epoca de maximă strălucire, între 1930 şi 1935, a echipei de fotbal, al cărei portar era pe vremea aceea Sărbu, avînd în formaţie pe Iancovici, Şfera, Şurlaşiu, Doboşan, Ştefănescu, Sepci şi doctorul Ghilezan. Ţin minte că apariţia lor pe stadion isca adevărate vijelii de ovaţii în tribune. Tineretul agita şepcile, tropotea din picioare şi scanda asurzitor: „Haide, U! Haide, U!" Şi U venea, de fapt, cu rapiditate, vigoare, îndrîjire. Avea inteligenţă parcă şi în picioare şi crease un stil de joc românesc, admirat, invidiat, comentat de toţi amatorii balonului din cuprinsul ţării.

Clubul acesta, care îşi serbează în curînd semicentenarul de existenţă, a luat fiinţă în 1919—1920, în Transilvania unită cu patria-i mumă. La Cluj predau atunci, prin facultăţile Universităţii, doctorii Babeş, Levaditi, Iacobovici. Haţieganu, cărturarii Vasile Pârvan, G. Bogdan-Duică, Camil Negrea, I. Cătuneanu, Abramescu şi atîtea alte somităţi ale învăţămîntului nostru superior, ale ştiinţei româneşti. Studenţii nu puteau rămîne mai prejos de dascălii lor, şi nici n-au rămas. Mulţi dintre cei ce onorează azi catedrele, institutele de cercetare, viaţa publică a ţării şi-au făcut ucenicia în Clujul ştiinţei şi al artei, dar şi al sportului.

Al sportului românesc, pe care Ciubul U l-a promovat, din prima clipă a Unirii, cu însufleţire şi cu seriozitate. Seriozitatea şi însufleţirea îi erau dictate de ambiţia de a demonstra tuturor că sîntem un popor cu multiple resurse de cultură, cu infinite antene în viaţa lumii moderne, din care sportul, elementul de joc loial şi elegant, exuberanţa energiei îmbinate cu intelectul nu puteau să lipsească. Era, în sfîrşit, posibilă o mişcare sportivă a noastră, iniţiată, organizată şi dezvoltată de tineretul român. De asta U a însemnat o epocă în sportul din Transilvania, de asta a stîrnit clubul acesta de universitari un adevărat curent de opinie, întotdeauna simpatic, în rîndurile iubitorior fotbalului de pe întregul cuprins al ţării.

Ca orice organism viu, ca toate asociaţiile omeneşti, U a cunoscut perioade de lumină şi a cunoscut perioade de penumbră. A reprezentat Clujul şi Transilvania cu sorţi de izbîndă variabili, dar ideea că acest club clujean constituie o culme a sportului naţional dintr-o parte a ţării, în care tradiţiile obîrşiei noastre latino-dace şi cele ale descălecatului maramureşean au fost întotdeauna vii, nu a încetat nici o clipă să fie mortarul coeziunii de echipă a universitarilor.

Aleargă mingea, după cum timpul aleargă şi el, fără oprire. Curînd, Clujul va sărbători şi, o dată cu el, vor sărbători iubitorii fotbalului din toată România, jumătatea de secol a unei echipe, care nu este numai un club sportiv, ci este şi o Idee. Ideea că sîntem datori, prin ceea ce am fost şi prin ceea ce sîntem, dar mai ales prin ceea ce vom fi pe zi ce trece tot mai mult, a realiza *maximum et optimum* pe toate tărîmurile.

Chiar şi pe cel al fotbalului!

George SBÂRCEA

„VÎNĂTOAREA VULPII"

Luna trecută, în Pădurea Verde, sub obrocul frunzelor aurii şi pe culcuşul frunzelor veştede, a reînviat un joc hipic străvechi, cum e jocul cazacilor „Prinde fata". Din iniţiativa centrului de călărie „Sănătatea" din Timişoara s-a organizat, într-una din duminicile însorite ale acestei toamne tîrzii, „vînătoarea vulpii", exerciţiu hipic pe care englezii îl numesc „fox-hunting", iar germanii — „Fuchsjagd". Vulpile vii (nu cele din fabule) pot fi liniştite: aci e vorba de o vînătoare convenţională şi deci modernă şi sportivă. Unul din călăreţi, pornit înainte, poartă la braţul sting, ca o eşarfă, o coadă de vulpe, reprezentînd ţinta urmăritorilor. Sub privirile a peste 150 de spectatori şi admiratori ai călăriei, în sunetele cornurilor de vînătoare, s-au aşternut la galop întins participanţii, în pitoreştile lor jachete roşii, conduşi de „maestrul de vînătoare" (de fapt antrenorul centrului) Vladimir Javorovschi. Rolul „vulpii" şi l-a asumat un fervent al călăriei, arhitectul vest-german Hans Gross (aflat în trecere prin Timişoara, dar gata să devină membru al clubului bănăţean). Dintre toţi urmăritorii, tînărul Bogdan Mingea, încălecînd armăsarul pur-sînge, Madrigal, a reuşit primul să ajungă „vulpea", devenind astfel, pînă la proximul joc, deţinătorul trofeului şi totodată „vulpea" viitorului concurs. „Vînătoarea" a fost completată cu demonstraţii de dresaj (fraţii Javorovschi) şi de sărituri peste obstacole, care au evidenţiat forma călăreţelor Mariana Pele şi Rodica Bucinschi. Succesul complexei manifestaţii hipice i-a determinat pe organizatori să decidă repetarea ei anuală.

Al. SVETLANA, coresp.

Societăţile sportive şi actul Unirii de la 1 decembrie 1918

Călătorul care trece astăzi prin Alba Iulia, vizitînd Muzeul Unirii, se va opri cu recunoştinţă lîngă volumele de acte şi documente legate în pînza tricolorului românesc, ce conţin adeziunile maselor populare cu privire la Unirea Transilvaniei cu România şi mandatele de delegaţi pentru marea Adunare Naţională din 1 decembrie 1918. În mulţimea acestor acte şi documente de valoare istorico-naţională, remarcăm şi mandatele (crediţionalele) delegaţilor a două societăţi sportive, care alături de ceilalţi delegaţi prezenţi în 1 decembrie 1918 la Alba Iulia, au decretat Unirea Transilvaniei cu România.

Prin regulamentul emis la 2/15 noiembrie 1918 de către Consiliul Naţional Român Central, ce cuprindea normele alegerii delegaţilor pentru marea Adunare Naţională de la Alba Iulia, societăţile sportive transilvănene erau reprezentate de drept. Dar acum, în faţa evenimentelor de mare însemnătate pentru poporul român, din numeroasele societăţi sportive transilvănene existente înaintea primului război mondial, nu mai supravieţuiau decît „Şoimii" din Sibiu şi „Gloria" din Arad, ambele înfiinţate în anul 1913.

Crediţionalul *Societăţii de gimnastică, sport şi excursiuni* „Şoimii" din Sibiu delega la 16/29 noiembrie 1918 ca reprezentant al ei în marea Adunare Naţională de la Alba Iulia pe funcţionarul de bancă T. Romul Popescu, crediţional semnat de prezidentul societăţii dr. L. Borcia şi Eugen Todoran ca secretar. Crediţionalul *Clubului sportiv* „Gloria" din Arad delega la 15/28 noiembrie 1918, în acelaşi sens, pe Sabin Moldovan, crediţional care de asemenea poartă semnătura prezidentului dr. George Crişan şi a secretarului Remus C. Moldovan. Prezidentul *Clubului sportiv* „Gloria", este una şi aceeaşi persoană cu juristul George Crişan (1887—1935), originar din Beiuş, fost redactor al ziarelor „Tribuna" şi „Românul" din Arad şi pe lîngă alte funcţii politice, secretar al marii Adunări Naţionale de la Alba Iulia. Remus C. Moldovan, secretarul aceluiaşi club sportiv, este unul dintre pionierii introducerii fotbalului pe Cîmpia de la Ciala şi în calitate de antrenor şi căpitan a pus bazele echipei de fotbal „Gloria"-Arad.

Exprimîndu-şi răspicat voinţa în ajunul zilei de 1 decembrie 1918, „obştea poporului român" transilvănean, din care făceau parte şi cele două societăţi sportive, dădea la iveală dorinţa fierbinte de a fi împreună cu toate teritoriile româneşti. Poporul spunea atunci, în hotărîrile semnate de mîse, cuvinte ce însufleţesc şi astăzi inima fiecărui român: „În această hotărîre a noastră atîrnă tot ce au dorit strămoşii noştri, tot ce ne încălzeşte pe noi, cei de faţă, şi tot ce va înălţa pururea pe fiii şi nepoţii noştri".

Nicolae CORDOŞ
muzeograf la Muzeul de istorie din Cluj

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

MIRACOLUL

Cînd am intrat la dl Gore în cameră, prietenul meu era înconjurat de-o mare cantitate de ziare, două aparate de radio şi foarte mulţi nervi.

— Am citit, se lansează el într-un demi-fond de cuvinte, tot ce scriu ziarele despre Olimpiadă. Am cercetat reportajele despre altitudine şi recorduri, fotografiile stadioanelor, interviurile atleţilor. Am ascultat zece sau douăsprezece posturi de radio de pe patru continente. Ştiu totul: cîte camere de hotel au fost ocupate în timpul celor două săptămîni şi cîte dintre ele cu patru paturi; lungimea lacului consacrat canotajului; cîte aparate de telefon şi cîte telexuri se aflau la dispoziţia gazetarilor; cine-a desenat costumele lotului francez; cîţi bucătari şi din care naţionalităţi au lucrat la restaurantele din satul olimpic. Un singur lucru nu l-am auzit sau citit pînă acum. Un singur adevăr cu adevărat revelatoriu.

— Care?

— Faptul că Olimpiada a avut loc.

Dl. G. a făcut o pauză pentru a-şi continua mirările.

— Anul acesta, continuă el, au existat toate, dar absolut toate condiţiile necesare şi suficiente pentru ca aceste jocuri să fie ori amînate, ori suspendate, ori pur şi simplu sabotate. Anul acesta se încheiaseră de fapt toate pregătirile pentru anularea Olimpiadei.

În luna octombrie a anului 1968 convulsiunile planetei erau mai acute ca niciodată după încetarea războiului mondial, cunoscut deocamdată sub denumirea de ultimul. Lumea trăieşte cîteva războaie cu sînge şi cîteva fără...

...Şi totuşi, Olimpiada a avut loc.

S-ar putea zice însă că lumea sportului fair-play trăieşte paralel cu lumea cealaltă, mai mare, cele două universuri neîntîlnindu-se niciodată. Eroare. Sfîşierilor globului le-au răspuns sfîşieri olimpice fără precedent. Toată lumea aştepta planificat, incidente cu sînge. Toată lumea aştepta, pe stadioane, manifestări violente, mitraliere şi cadavre, ca pe-un rău inclus în programul jocurilor şi cu aceeaşi resemnare ştiinţifică cu care poliţia pariziană aşteaptă, după week-end, raţia săptămînală de 500 morţi pe autostradă.

...Şi totuşi, Olimpiada a avut loc. Strigînd cu disperare că omenirea vrea să se joace, Olimpiada de la Mexic a sfidat superb istoria contemporană, dîndu-i o palmă al cărei ecou eu şi astăzi încă îl aud, îl aud...

p. conf. Al. MIRODAN

STADIONUL PETSCHOVSKI?

Prietenul nostru, neobositul hronicar sportiv al oraşului Arad, Iosif Sîrbuţ, care ne-a însoţit în interviul final al lui Iosif Petschovski, ne scrie, evocînd clipele dureroase ale înmormîntării marelui fotbalist român.

Cu acelaşi prilej, exprimînd dorinţa multor arădeni şi iubitori de sport, corespondentul nostru aminteşte propunerea ca stadionul U.T.A. să primească numele de Petschovski, în memoria prematur stinsului din viaţă erou al fotbalului nostru.

Consemnăm această propunere, lăsînd autorităţilor locale dreptul de a decide.

răspunde Ion Poştaşu

T. FILIPIDESCU, BUCUREŞTI. Plină de adevăr (şi de spirit, recunoaştem!) epigrama pe care o

adresaţi fotbaliştilor noştri, pe marginea faptului că au reuşit să deschidă „lăcătul elveţian":

Nu vă dau carnet de meşter!
Nu e cazul, cum se spune,
Să vedem dacă deschideţi
Şi-alte „lacăte" mai bune!

MANOLE POSTESCU, CRAIOVA. Iată bilanţul meciurilor disputate pînă acum între echipele de fotbal ale României şi Greciei: 10—8—2—0—32—11.

POPEI COCEAN, DEJ. Lăudabil, gestul dv. de a-l încuraja pe Domide, dedicîndu-i o poezie. Regretăm că nu vă putem încuraja şi noi pe dv., publicîndu-vă versurile. Sînt slăbuţe...

MARIN V. ISTRATILA, CONSTANŢA. Pînă acum, Universitatea Craiova n-a reuşit niciodată să cîştige în faţa lui Dinamo Bucureşti. Nici măcar la... Craiova!

DUMITRU IANACHE, COMUNA SUDITI. Haidu, portarul echipei Steaua, a suferit o operaţie. Aceasta este explicaţia... dispariţiei.

I. DINCA, CLUJ. Îmi puteţi ţine locul! În ambele cazuri sînteţi bine documentat: 1. Dinamo Bucureşti a cîştigat de 4 ori consecutiv campionatul ţării la fotbal. Este vorba de ediţiile 1961-62 (locul 2 Petrolul), 1962-63 (locul 2 Steaua), 1963-64 (locul 1 Rapid) şi 1964-65 (locul 1 Rapid). 2. Ion Grama, de la Progresul, împlineşte la 29 ianuarie 25 de ani. Prima legitimare: la Autobuzul. De aici, a trecut la S.N. Oltenita, de unde în 1968 a venit la Progresul.

S. PETRU, IAŞI. Fostul fotbalist (fundaş stînga) al echipei Steaua, Victor Dumitrescu, este antrenor la centrul de copii şi juniori al acestei echipe. El n-a arbitrat niciodată. Faceţi o confuzie între el şi Vasile Dumitrescu. Şi, în general, nu este bine să fii confundat cu un arbitru de fotbal!

VICTOR PANCU, OLTENIŢA. Ion Pîrcălab a jucat de 38 de ori în echipa naţională. Ţinînd seama de faptul că n-are decît 27 de ani, este probabil că va bate recordul deţinut de Bodola, cu 43 de selecţionări. Este greu de făcut o comparaţie între el şi Bindea. Din unele puncte de vedere, Pîrcălab este superior lui Bindea. Acesta din urmă, însă, se „bătea" pînă la ultima picătură de energie, deşi era mai tîrav decît Pîrcălab.

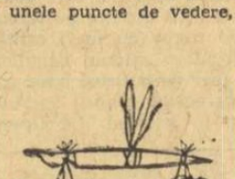

E. POPOVICI, BUCUREŞTI. „Ce se întîmplă, dacă din cauza condiţiilor atmosferice neprielnice (ceaţă deasă, furtună etc.) un meci se întrerupe, să zicem, în minutul 80, la scorul de 3—1 în favoarea uneia dintre cele două echipe?" Nu se rejoacă toată

partida. Ar fi şi inechitabil! Se joacă doar cele 10 minute care au mai rămas.

NEACŞU PREACU, BRAILA. Iată datele de naştere şi numărul de jocuri în echipa naţională ale fotbaliştilor respectivi: Gheorghe Gornea — 2.8.1944, de 3 ori; Ludovic Sătmăreanu — 21.2.1944, de 10 ori, Alexandru Boc — 3.6.1946, de 2 ori; Mircea Lucescu — 29.7.1945, de 15 ori; Nicolae Dobrin — 26.8.1947, de 18 ori.

NICOLAE BAZAN, MEDIAŞ. I-am transmis handbalistului Gheorghe Licu, care împlineşte astăzi 23 de ani, felicitările dv. Vă transmite şi el, cu ocazia celor 19 ani pe care îi împliniţi tot astăzi, cele mai bune urări. După cum vedeţi, îmi fac datoria de... poştaş!

Ilustraţii N. CLAUDIU

CHEMARE

Omule blazat,
Îmbătrînit înainte de vreme,
Copleşit de sofisme,
Sclerozat în prejudecăţi...
Aleargă în stadion
Şi aruncă-ţi inima
Ca minge pe gazonul suav!
Cufundă-te în fluviul de entuziasm frenetic,
Fii părticică din hohotul enorm,
Ce înalţă mai sus încă bolta!
Aşa vei învăţa din nou
Să rizi şi să cînţi.

Vasile DIACONESCU

CE VOM CITI ÎN ANUL 1969?

1969 va însemna pentru literatura sportivă şi turistică un an bun: o sută de lucrări în genurile cele mai diferite, cu un conţinut cît mai util şi atractiv.

La capitolul lucrărilor de tehnică şi metodică reţinem de la început prioritatea dată atletismului (4 lucrări scrise de specialiştii Zîmbreşteanu, Beiba, Bran, Merică) şi gimnasticii (3 lucrări — Băiaşu, Corobeanu, Sivakova). Nu sînt uitate tîrul şi şahul, iar dintre jocurile sportive handbalul, voleiul, polo pe apă şi hocheiul pe gheaţă. Credem că foarte bine va fi primită cartea marelui maestru internaţional Florin Gheorghiu.

În colecţia cu titlu nou „Aparate, probe, posturi" sînt prevăzute 4 lucrări: două de atletism (garduri, aruncări), una de gimnastică (cal cu mînere) şi a patra, cea mai preţioasă pentru noi şi pentru literatura atît de săracă a schiului, cartea de tehnică, metodică şi tactică a maestrului sportului Mihai Bîră.

Lucrările cu caracter general, comune tuturor ramurilor sportive, programează reeditarea îmbogăţită a lucrării de bază „Conţinutul şi metodica antrenamentului sportiv contemporan" sub conducerea prof. Emil Ghibu, doctor în ştiinţe pedagogice şi lucrări de fiziologie: Aplicaţii practice de fiziologie generală sportivă şi Fiziologia sportului (autor, fostul campion şi recordman de suliţă, astăzi conf. dr. Andrei Demeter). De mare actualitate va fi lucrarea despre sociologie sportivă a conf. Mihai Epuran.

Este foarte bine că apare într-o nouă ediţie, lucrarea mult solicitată „Probleme de antrenament în jocurile sportive" (Leon Teodorescu — Aurel Prelescu). Vor fi mult consultate de profesoare „Exerciţiile şi jocurile în lecţia de educaţie fizică în grupele de fete". Este inspirată trecerea de la vocabularul de exerciţii fizice, la jocuri pentru formarea deprinderilor motrice la tineretul şcolar (profesor Tiberiu Corneşeanu din Cluj).

Ne va bucura mult dacă nu se va mai întîrzia ca pînă acum, apariţia lucrării despre J.O., de această dată despre Mexic. În sfîrşit, datorită lui Emanuel Valeriu şi Victor Bănciulescu vom avea şi o lucrare — întîia în acest domeniu — despre „Olimpiadele albe".

Colecţiile „În ajutorul asociaţiilor sportive" şi „În ajutorul instructorului sportiv" prevăd lucrări din experienţa activităţii sportive de masă, despre munca educativă şi asociaţiile sportive săteşti. De asemenea învăţăminte din experienţa instructorului sportiv şi lecţii pentru diferite sporturi. Dr. Miron Georgescu cu experienţa sa multiplă de performer, medic şi profesor de educaţie fizică, va prezenta aspectele teoretice şi metodice ale formei sportive. Este o carte mult aşteptată mai ales de antrenori şi sportivi de performanţă.

Şase lucrări noi vor apare în colecţia „Cum mă antrenez" şi „Învaţă singur".

Pasionaţii de istorie vor citi cu mult interes în anul viitor pagini din „Istoricul sporturilor din România", această mult dorită istorie a sportului românesc (E. Ghibu şi I. Todan), din istoricul curselor de automobile, almanahul voleiului românesc, scurtă istorie a sportului universitar românesc (Gh. Mitroi). În ciclul ideii „Exerciţiile fizice şi munca intelectuală" va apare lucrarea care va combate multe prejudecăţi: „Sportivi sub cupola Academiei" (V. Firoiu).

În colecţia „Sport şi sănătate" veţi putea citi despre „Gimnastica respiratorie". O lucrare de popularizare. „Să învăţăm fotbal, copii" va fi a treia carte a harnicului Victor Stănculescu şi prima în acest gen scrisă de un român.

Nici literatura sportivă nu este absentă. Predomină reportajele (Mexic, Sportivi fruntaşi, Pe urmele Mioriţei) şi portretele „Sportivilor de seamă": Felix Ţopescu şi Ioan Moser.

Cele 35 de lucrări de turism care vor apare în ediţiile CNEFS şi Meridiane, vor îmbogăţi colecţiile: Ghiduri turistice, Călăuza turistului, Itinerare în Carpaţii României, Hărţi turistice, Mic îndreptar turistic.

Sînt asaltate văile minunate, pitoreşti ale ţării noastre: Tîrnavele, Arieşul, Jiul, Cerna, Oltul. Nu sînt uitate oraşele: Piteşti, Baia Mare, Iaşi, Deva, Turnu Severin şi nici dintre ţările mult vizitate de străini, Cehoslovacia. Va apare şi ediţia a II-a a călătoriei „De la Oradea la Constanţa".

Bineînţeles, munţii rămîn atotputernici. Alpinişti ca E. Cristea, A. Floricioiu şi vrednici oameni de munte ne vor conduce priceput şi entuziast în Piatra Craiului, Făgăraş, Postăvar, Semenic, Ţara Haţegului.

Cîteva cărţi vă vor surprinde prin noutate şi documentare: Dicţionar turistic al României, Ghid etnografic şi folcloric, Bucureştii de la A la Z, 20 de obiective turistice din România.

An de an, cartea sportivă devine tot mai cutezătoare în teme şi tot mai profundă în conţinut. Cei care pînă mai ieri zîmbeau neîncrezător sau refuzau din comoditate lectura, îşi vor schimba desigur atitudinea. În acest secol al adîncirii fiecărui domeniu de specialitate, educaţia fizică, sportul şi turismul cer oamenilor nu numai pasiune, ci şi studiu şi competenţă.

Virgil LUDU

Avanecronică editorială

AUTOMOBILIŞTI

folosiţi ŞAMPONUL „AUTOSCLIP" care spală, degresează, curăţă şi lustruieşte autoturismul dv.

Preţul unei canistre AUTOSCLIP lei 10, cantitate care corespunde pentru 3–4 spălări.

Se găseşte la magazinele metalo-chimice din ţară.

UZINA DE ANVELOPE

„Danubiana"

prelungirea şos. Oteniţei nr. 181, autobuz nr. 44,

angajează personal (bărbaţi) pentru calificare în meseria de operatori chimişti prin cursuri de scurtă durată.

Condiţii de angajare:
— absolvenţi ai cursului elementar
— vîrsta între 18—40 ani
— domiciliul stabil în Bucureşti, comunele subordonate sau localităţi aparţinînd Judeţului Ilfov, situate în apropierea şoselelor: Bucureşti—Oteniţa, Bucureşti—Giurgiu şi Bucureşti—Alexandria, la distanţa de maximum 50 km de unde să facă naveta zilnic cu autobuzul, costul fiind suportat de uzină.

Pe timpul şcolarizării, cursanţii vor fi retribuiţi cu salariu de 948 lei lunar.

Uzina Semănătoarea,

Spl. Independenţei nr. 319

angajează de urgenţă:

— lăcătuşi, strungari, frezori, electricieni, sudori şi muncitori necalificaţi, cu domiciliul în Bucureşti sau judeţele Ilfov, Dîmboviţa, Teleorman, Ialomiţa şi Prahova, cu condiţia de a face naveta. Solicitanţii se vor adresa zilnic între orele 7–15 la serviciul personal, telefon 13.68.10, interior 271.